

Návštěva britského politického vězně

- Redakce CZ24 News | 5. prosince 2019

VELKÁ BRITÁNIE: Vyrazil jsem za úsvitu. Vězení Jejího Veličenstva Belmarsh se nachází v rovinaté venkovské oblasti v jihovýchodním Londýně, je to nekonečný pás zdí a drátů. V tak zvaném návštěvnickém centru jsem musel odevzdat pas, peněženku, kreditní karty, lékařské karty, peníze, telefon, klíče, hřeben, pero a papíry.

Používám dvoje brýle. Musel jsem si však vybrat, které tam nechám. Nechal jsem tam brýle na čtení. Od té chvíle jsem nemohl číst, stejně jako Julian nemohl číst prvních pár týdnů v tomto vězení. Sice mu byly brýle zaslány, ale trvalo to neuvěřitelných několik měsíců, než je dostal.

V návštěvnickém centru jsou velké televizní obrazovky. Vypadá to, že televize je stále puštěná. Zábavné soutěže, reklamy na auta, pizzy a pohřební služby, dokonce i „TED Talks“ (tj. záznamy z konferencí, zaměřených na vědu, techniku, umění, design, atd., pozn. překl.) se zdají být ideální pro vězení: jako vizuální diazepam.

Připojil jsem se k frontě zneklidněných lidí, většinou ubohých žen, dětí a babiček. U prvního stolu mi byly sejmuty otisky prstů, pokud lze tento výraz ještě použít pro biometrické měření.

Řekli mi: „Obě ruce, přitiskněte je dolů!“ Na obrazovce se objevily moje záznamy.

Nyní jsem mohl přejít k hlavní bráně, která je zabudovaná ve zdech věznice. Když jsem byl naposledy v Belmarsh za Julianem, vydatně pršelo. Mimo návštěvnické centrum jsem nesměl mít deštník. Mohl jsem si tedy vybrat, buď být zcela promáčený nebo utíkat jako ďas. Ty staré ženy měly stejnou volbu.

U druhého stolu se mě zeptala úřednice zpoza mříží: „Co je tohle?“

„Moje hodinky,“ odpověděl jsem provinile.

„Odneste je zpět,“ řekla.

Tak jsem utíkal v dešti nazpět, a vrátil jsem se právě včas, abych stihl biometrické měření. Poté následovalo skenování a prohledávání celého těla. Včetně chodidel a otevřených úst.

Při každém zastavení se naše tichá a poslušná skupinka šinula do tzv. „utěsněného prostoru“, kde jsme se mačkali za žlutou čárou. Bylo mi líto těch, kteří trpí klaustrofobií; jedna žena pevně zavřela oči.

Poté nám nařídili, abychom šli do dalšího takového prostoru, kde opět před námi i za námi hlasitě zabouchly železné dveře.

„Stůjte za žlutou čárou!“ řekl neosobní hlas.

Další elektronické dveře se částečně otevřely; prozíravě jsme však váhali. Dveře se zatřásly, a znovu se zavřely a otevřely. Další stejná místnost, další stůl, a opět ta samá slova: „Položte sem svůj prst!“

Poté jsme byli v dlouhé místnosti se čtverci na podlaze, kam jsme si měli jeden po druhém stoupnout. Přišli dva muži s policejními cvičenými psy a prohledávali nás zepředu i zezadu.

Psi nám očichali zadky a poslinali mi ruce. Poté se otevřely ještě další dveře, a my jsme dostali nový rozkaz: „Ukažte zápěstí!“

Laserové označení byla naše vstupenka do velké místnosti, kde seděli vězni naproti prázdným židlím, a v tichosti čekali. Na druhé straně místnosti byl Julian ve vězeňském úboru, na ruce měl žlutou pásku.

Tím, že je vyšetřovaný ve vazbě, má právo nosit své vlastní oblečení, ale když ho ti násilníci loni v dubnu vyvlekli z ekvádorského velvyslanectví, nedovolili mu, aby si vzal s sebou taštičku se svými věcmi. Sdělili mu jen to, že mu oblečení pošlou, ale dopadlo to stejně jako s jeho brýlemi na čtení, všechno se záhadně ztratilo.

Každý den je Julian zavřený po dobu 22 hodin na oddělení „zdravotní péče“. Není to ve skutečnosti vězeňská nemocnice, ale místo, kde může být izolován, léčen a také sledován. Každých 30 minut ho tajně sledují skrz dveře. Říkají tomu „dohled kvůli sebevraždě“.

V sousedních celách jsou usvědčení vrahové a o kus dál je duševně nemocný muž, který celou noc křičí „Tohle je můj vlastní přelet nad kukaččím hnízdem,“ řekl. „Terapie“ je jen příležitostná hra Monopoly. Jeho jediným společenským setkáním, které má jisté, je bohoslužba v kapli, jež je jednou týdně. Kněz, laskavý muž, se stal jeho přítelem. Jednoho dne byl v kapli napaden nějaký muž; během chvalozpěvů mu někdo zezadu rozbil hlavu pěstí.

Když jsme se vzájemně přivítali, cítil jsem jeho žebra. Na rukou nemá žádné svaly. Od dubna zhubl asi 10 - 15 kilogramů. Když jsem byl tady v květnu poprvé, byl pro mě největší šok, když jsem viděl, jak moc zestárl.

„Myslím, že začínám bláznit,“ řekl pak.

Řekl jsem mu: „Ne, určitě ne. Podívej, jak je děsíš, jak jsi silný.“ Julianův intelekt, houževnatost a šibalský smysl pro humor - což pochybné existence, které ho očerňují, neznají - jsou právě tím, co ho, jak věřím, ochraňuje. Je těžce raněn, ale nezešílí.

Povídali jsme si, zatímco měl ruku před ústy, aby ho nikdo neslyšel. Nad námi byly kamery. Na ekvádorské ambasádě jsme si povídali tím způsobem, že jsme si navzájem psali poznámky a zakrývali jsme je před kamerami. Všude tam, kde je Velký bratr, je Julian zcela vyděšený.

Na stěnách jsou šťastně vyhlížející slogany, vybízející vězně, aby „stále vytrvávali“ a aby „byli šťastní, plní naděje a často se smáli“.

Jediné cvičení, které má, probíhá na malém asfaltovém prostranství, ohraničeném vysokými zdmi s ještě více šťastně znějícími radami, jak mít radost ze „stébel trávy pod nohama“. Nikde ovšem žádná tráva není.

Stále mu odpírají přístup k laptopu a softwaru, aby si mohl připravit argumenty proti extradici. Stále ještě nemůže zatelefonovat svému americkému právníkovi, ani jeho rodině v Austrálii.

Neustálá malost vězení Belmarsh vás provází všude. Pokud se nakloníte příliš blízko k vězni, dozorce vám řekne, abyste si sedli dozadu. Pokud sundáte víčko z šálku kávy, dozorce vám nařídí, abyste jej dali zpět. V malé kavárně, kterou provozují dobrovolníci, je možné utratit 10 liber. „Chtěl bych něco zdravého,“ řekl Julian, když zhltnul sendvič.

Na druhé straně místnosti měli vězeň a nějaká žena, která ho navštívila, roztržku: šlo o nějaké „rodinné“ záležitosti. Dozorce okamžitě zasáhl, načež ho ten vězeň „poslal do hajzlu“.

To byl signál pro skupinu dozorců, většinou velkých a otlých mužů a žen, kteří po něm s radostí skočili a drželi ho na podlaze, poté ho vyvedli s rukama za zády ven z místnosti. V zatuchlém vzduchu

stále visí pocit násilí.

Dozorci na nás potom zakřičeli, že je třeba jít. Se všemi těmi ženami a dětmi jsem se vydal na dlouhou cestu bludištěm utěsněných prostorů, žlutých čar a biometrických měření k hlavní bráně. Když jsem odcházel z místnosti pro návštěvy, ohlédl jsem se, jako to dělám vždycky. Julian tam seděl sám, s rukou vysoko zdviženou a sevřenou v pěst.